

[Arentoft]

Arentoft (FP):

En virkelig god ting i folketinget er jo, at der kan stilles spørgsmål, enten i udvalg, ved skriftlige spørgsmål eller ved debatter. Det er jo befolkningens mulighed for at stille spørgsmål til ministre; da man ikke kan gøre det direkte, skal det gøres gennem folketingsmedlemmer, og det gør folketingsmedlemmer da også på den ene eller den anden måde. Vi stillede et spørgsmål forleden dag i debatten og følte ikke, at vi fik svar. Derfor har vi altså benyttet den anden måde for at prøve at få et svar. Det har vi fået, og vi er glade for det svar, for vi er 100 pct. enige med regeringen og udenrigsministeren i det svar, vi fik, og den holdning, der kom til udtryk, nemlig at generalforsamlingerne selvfølgelig rent praktisk holdes bedst i New York.

Hermed sluttede spørgsmålet.

7) Til *udenrigsministeren* af:

Arentoft (FP):

»Finder ministeren det rigtigt, at Danmark med økonomiske bidrag støtter en udvikling i rent kommunistisk retning i Angola?«
(Spm. nr. 198).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet stilles, fordi et tilsvarende spørgsmål under folketingets udenrigspolitiske forespørgselsdebat den 25. november d. å. forblev ubesvaret af udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Hr. Arentoft spørger, om jeg finder det rigtigt, at vi støtter kommunistisk virksomhed – jeg tror, det er sådan, det hedder i spørgsmålet – i Angola med økonomiske midler. Jeg er ikke sikker på, at hr. Arentoft og jeg bliver lige så enige i dette spørgsmål, men så må vi jo nøjes med at respektere hinandens forskellige standpunkter.

Det er min overbevisning, og det har det været, siden vi tog denne kontakt, og siden vi begyndte at yde denne rent humanitære støtte, som det er – en støtte, der som bekendt ikke ydes i form af pengemidler, men alene i varer og tjenesteydelser, altså ikke penge, der kan gå, skal vi sige gale steder

hen – at hvis vi fra alle vestlige landes side vender ryggen til disse nye stater, så er vi i hvert tilfælde med til at henvise dem til at søge støtte fra andre og fra systemer, som de måske i virkeligheden ikke er så interesseret i. Det har været mit hovedmotiv, som jeg sagde under debatten den 18. november. Jeg har svært ved at forestille mig, at de kæmper for at få frihed for så straks at affinde sig med en anden dominans. Det har været et klart ønske fra min side, at nogle vestlige lande skulle have den kontakt. Jeg har gang på gang, også da jeg var i Angola, fået indtryk af, at man værdsetter en vestlig kontakt. Det har været mit motiv.

Det er baggrunden for regeringens politik, og selv om hr. Arentoft muligvis ikke vil være enig med mig, så håber jeg, at han vil respektere og forstå, at det er regeringens baggrund.

Arentoft (FP):

Naturligvis vil jeg respektere udenrigsministerens standpunkt, men jeg er nok ikke 100 pct. enig i denne sag. I mit spørgsmål er der netop eftertryk på ordene »i kommunistisk retning«, og det, der bekymrer, er, at der er kommet cubanere til hjælp for en af de tre oprørsbevægelser og dermed har ført den til magten i Angola. Og det er jo ikke alene i Angola; der er cubanere i 16 lande i Afrika nu. Cubanerne kan jo på en måde betragtes som Sovjets forlængede arm. Det er den udvikling, vi er bekymrede for: I en af aviserne forleden dag var udenrigsministeren citeret for, at han ønskede en afrikansk løsning for afrikanerne. Det kunne let omskrives til: en cubansk – og dermed en kommunistisk – løsning for afrikanerne.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg må tilstå, at jeg ved ikke, i hvor mange lande i Afrika der er cubanere, men det er for mig helt klart, at vi modvirker da ikke den udvikling ved, at samtlige vestlige lande ikke søger at knytte forbindelser, men vender ryggen til Afrika. Det er for så vidt kun en gentagelse af det, jeg sagde før.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg vil bare stille det spørgsmål på grundlag af meningsudvekslingen her, om ministeren ikke vil give mig ret i, at det må være